

[Elmqvist.]

og haabe, at der maaske kunde blive Mulighed for det samme i Fremtiden. Men hvis det skulde ske, vilde Bogstavet B altsaa blive ledigt, for saa vidt det samlede Parti da ikke skulde ønske dette Bogstav. Der vilde altsaa blive et tomt Rum mellem Bogstaverne, og det synes jeg ikke vilde være heldigt. Jeg kan heller ikke se, det vil være heldigt, at Partierne længere nede kan springe den naturlige Bogstavorden over, som jeg har hørt der har været Tale om. Jeg har hørt, at et Parti, det, der blev stiftet før sidste Valg af Hr. Pürschel, skulde have ønsket at faa Partibetegnelsen P, saa at der altsaa blev et Spring i Bogstavbetegnelsen. Jeg kan ikke se, det skulde være rigtigt med et saadant Spring, det vilde kun virke forvirrende. Det eneste naturlige vil være en kontinuerlig Bogstavfølge som af os foreslaaet efter det foregaaende Valgs Stemmetal. Jeg vilde, som sagt, have ønsket, at den højtærede Minister — med den Retfærdssans, som jeg altid har anset ham for at være i Besiddelse af — vilde have bøjet sig for dette Retfærdighedskrav, og jeg vilde ønske, at Ministeren nu i den 11te Time vilde lade denne Retfærdssans sejre. At der vil blive Lejlighed dertil, kan jeg allerede nu udtale.

Det tredie Hovedspørgsmaal er Spørgsmaalet om syges Adgang til at afgive deres Stemme paa Hospitaler og lignende eller i Hjemmene. Mine Partifæller her i Tinget og jeg med dem er meget lidet begejstrede for denne Ordning. Vi føler, at det er uhyre betænkeligt at indføre en saadan Ordning, selv om det kun sker ved den kommende Folkeafstemning. Det har saa vidt mig bekendt hidtil været et fra alle Sider anerkendt Princip, at fra Sygehusene og fra de syge skal man ved et Valg holde al politisk Agitation borte, det tjener afgjort de syge bedst. Jeg har ved flere Lejligheder drøftet dette Spørgsmaal med forskellige Sygehusoverlæger, og disse har alle som en erklæret, at de med Hænder og Fødder maatte sætte sig imod, at man udsatte Hospitalernes Patienter for den Spænding og Uro, som følger med Valg og den dermed forbundne Agitation. Nu har Ministeren ganske vist lovet at sørge for, at der ikke bliver Tale om Agitation over for de syge paa Hospitalerne; men over for de syge i Hjemmene — det vil Ministeren vist give mig Ret i — har Ministeren ingen Mulighed for at forhindre Agitation. Jeg tvivler ikke om, at Ministeren loyalt vil søge at gennemføre dette, at Agitationen paa Sygehusene saa vidt muligt forhindres. Foranstalt-

ninger i saa Henseende fra Ministerens Side kan maaske ogsaa i nogen Grad begrænse en saadan Agitation, men udelukke eller forhindre Agitationen kan Ministeren afgjort ikke. Ministeren kan ikke forhindre, at ivrige Slægtninge eller bekendte i Besøgstiden udsætter den enkelte Patient for Paa-virkning, og Ministeren kan ikke forhindre, at en særlig ivrig politisk interesseret Patient paa en Fællesstue i Dagene før Folkeafstemningen tuder sine syge Stuefæller Ørene fulde, enten om, at de skal stemme for Grundloven, eller om, at de skal stemme imod den. Det er efter vor Mening forkert, at man udsætter Patienterne for den dermed følgende Sindsbevægelse, og jeg vilde ønske, at man havde undladt det.

Jeg er ikke blind for, at der kan være noget berettiget i det Argument, der er fremsat for denne Adgang til at lade de syge stemme ved Folkeafstemningen: den Forskel, der er mellem almindelige Valg og en Folkeafstemning om en Grundlovsændring. Jeg er ogsaa ganske klar over, hvilket Udtryk det giver for Grundlovspartiernes Ængstelse for, at Grundloven ikke vil blive halet i Land, at man nu end ikke kan lade de syge i Fred. Men derfor burde man alligevel have afstaaet fra dette Krav, saa meget mere som man mig bekendt ikke fandt Anledning til hverken fra Socialdemokratiets Side som Modstandere af Grundlovens Vedtagelse i 1920 at tilbyde eller fra de andre Partiers Side som Tilhængere af dens Vedtagelse at kræve de syge indblandet i Valgagitationen. I 1920 havde Socialdemokratiet altsaa intet imod, at de syge som ikke-stemmeberettigede bidrog til Grundlovens eventuelle Ikke-Vedtagelse. Jeg synes, det havde klædt Socialdemokratiet bedre, om det i 1939 havde staaet paa det Standpunkt, at hvad der var ret og rigtigt i 1920, da det maaske kunde være en Fordel for Socialdemokratiet, skulde ogsaa være ret og rigtigt i 1939. Men saaledes har man altsaa ikke ønsket det, og stillet over for Kravet fra Regeringens Side, navnlig over for Paastanden om, at Grundlovsmodstanderne vilde faa en Fordel ved, at de syge ikke maatte stemme den 23. Maj, har man da fra Venstres Side ud fra Ønsket om, at der ikke skulde kunne rejses nogen Mistanke imod Venstre — hvor uberettiget det end maatte være — for, at Venstre vilde skaffe sig nogen Fordel ved Folkeafstemningen ved de syges Udelukkelse, givet efter og er gaaet med til Regeringens Forslag, om end man, hvad jeg er sikker paa ogsaa gælder Venstre i det andet høje Ting, kun har gjort det med meget stor Ulyst.